

Lex Paleaux over de presentatie van ‘De wereld wacht op mij’ van Bert Vissers op 3 november in de Pletterij

‘Beppe... als we klaar zijn, mag ik dan nog even schaatsen?’ Ik stond met mijn armen gestrekt vooruit, rond mijn polsen zat een enorme berg wol. Beppe draaide daar, tergend langzaam, weer een bolletje van. Het voordeel van gebruikte wol was dat die minder kriebelde en dus niet eerst een nacht in de vriezer hoefde. ‘Je krijgt een mooie sjaal van beppe, de winter duurt nog lang en je moet warm blijven.’ Vanuit het raam in de achterkamer zag ik pake die bezig was de ijzers van mijn houtjes te slijpen. Het ijs van de grote vijver in het dorp was door oom Bobbie getest door er flink op te springen. Zijn met kranten en stro gevulde klompen klaptten keer op keer op het ijs, een raar ‘ploink’ geluid echode tussen de bomen van het park.

Bij het naar de oever lopen liet hij een spoor van stro achter. Het was de bedoeling dat ik mijn houtjes zou ophalen en voor het eerst dat jaar zou schaatsen. Ik rende naar de garage waar mijn schaatsen op de werkbank lagen, pake zou ze nog even slijpen zodat ik direct het ijs weer op kon, beppe had andere plannen... ‘Lexje, binnenkomen, klompen uit, soep met brood eten en mij daarna helpen met wol afwikkelen.’ Beppe sprak graag in commando’s. Hoe streng ze ook klonk, ik wist dat ze het niet meende en daar waar Pake mij altijd knuffelde, zorgde beppe dat ik warme kleding droeg en lekker te eten kreeg. ‘Roggebrood met erwtensoep, zitten en God bedanken voor het eten.’

Ik nam plaats aan de keukentafel en vouwde mijn handen. ‘Leave God, bedankt voor de soep en voor mijn beppe, amen.’ Beppe liep hoofdschuddend naar de kamer waar ze een wollen trui uit elkaar aan het halen was. ‘Malle jongen...’ Met een warme maag en gestrekte armen keek ik, niet veel later, naar pake die met mijn houtjes in de lucht stond te zwaaien. Beppe keek over mijn schouder mee en trok de resterende wol van mijn armen. ‘Schaatsen jij!’ Ik liep zo vlug mogelijk naar de achterdeur en hoorde beppe haar woorden nog net als een warme sjaal rond mijn nek vallen.

‘Voorzichtig zijn Lexje!’ De zaal zit helemaal vol, de man achter de piano vult de zaal nog eens extra met zijn warme, tikkeltje doorleefde stem. Ik probeer mij te focussen op zijn teksten, maar ben gewoon te nerveus. Ik moet het podium zo op om deze man zijn schoenen, zij het tijdelijk, te vullen. Dat blijken

zevenmijlslaarzen te zijn... Hij zingt, dicht en kijkt daarbij glimlachend en vol zelfvertrouwen de zaal in. Bert Vissers, niet te verwarren met de ADHD cabaretier, had een boek inclusief cd met liedjes uitgebracht en ik mocht kort na de pauze een aantal columns voorlezen. Iedereen die voor mij wilde komen had ik dringend verzocht thuis te blijven, dat zou mij alleen maar zenuwachtiger maken. De uitgeverij van Bert is ook de mijne...

De eigenaar heet Franc, hij is een grote vriendelijke man met een 'Ted de Braak' snor. Als onze blikken elkaar kruisen lachen zijn ogen met zijn mond mee, zijn twee handen grijpen de mijne om ze voorlopig ook niet meer los te laten. Het voelt vertrouwd en daarmee fijn... 'Grote vriendelijke handen, net als pake.' De gedachte ontsnapt mij bijna in de gesproken versie, maar ik weet de herinnering tot een solitaire waarneming te beperken. 'Fijn dat je er bent Lex, ik kondig je zo aan en dan komt het helemaal goed.'

Mijn hond kijkt mij vanuit de zaal recht aan, geeuwt en gaat rustig liggen. 'Als hij op zijn gemak is dan ben ik het ook...' Ik neem een slokje water en begin met de eerste zinnen van mijn column. Bij het plot klappen de mensen enthousiast en ik begin vol vertrouwen aan de column die ik ooit schreef over beppe toen ze dement was geworden. Ik vertelde over de rabarber die ik voor haar had meegenomen en hoe blij ze daarvan werd. Bij elke, door mij gesproken zin, lijkt het in de zaal van de Pletterij stiller te worden.

Dan hoor ik haar stem... Beppe, al tientallen jaren niets meer dan een herinnering, komt tot leven als ik de door haar ooit gesproken zinnen hardop voorlees. 'Ooooooh Lexje, Lexje toch... Rabarber met yoghurt!'

Als ze voor de tweede keer mijn naam uitspreekt slaat mijn stem over, mijn ogen worden vochtig en mijn mond voelt droog... De mensen in de zaal lijken, net als ik, even gestopt met ademen. 'Dit is Bert zijn feestdag en die mag ik niet verpesten.' Ik haal diep adem, voel Franc zijn 'pake handen' nog de mijne vasthouden en lees verder.

Een uur later lopen mijn hond en ik door de regen langs het Spaarne. Ik baal dat ik mijn emoties maar met moeite onder controle hield. Als ik thuiskom is mijn vriendin er nog niet en ik wacht op de 'ping' van de magnetron. De tv kan mijn aandacht niet vasthouden en ik open mijn mail. Een berichtje, van Franc... 'Dag Lex, Ik ben erg blij vanwege je aanwezigheid vanmiddag en je bijdrage. Ook op het podium sta je er. En later in de zaal hoorde ik de nodige lof daarover.' Ik haal opgelucht adem en vraag me af wat beppe zou zeggen, de

magnetron geeft aan dat mijn eten klaar is en dan weet ik het ineens.
'Magnetronvoedsel, dat is toch niks voor een Fries, morgen normaal eten.' Ik neem een hap van mijn stoommaaltijd. 'Beloofd beppe, morgen normaal eten...'

Bron: *Facebook: 'Je bent Haarlemmer als...'*, 5 november 2019